

Carrer de Mossèn Jacint Verdaguer, 11

Sant Hipòlit de Voltregà

Ubicació

Comarca:	Osona
Lloc/Adreça:	Carrer de Mossèn Jacint Verdaguer, 11
Emplaçament	Al bell mig del carrer, davant de les escales que donen accés a la plaça Nova
Alçada:	533m

Coordenades:

Latitud:	42.01585
Longitud:	2.236
UTM Est (X):	436743
UTM Nord (Y):	4651818

Classificació

Número de fitxa	08215 - 30
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Modern Contemporani Popular
Segle	XVIII/XX
Any	1786
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	L'estat de les pintures dels pisos superiors és deficient.
Protecció	Legal
Tipus de protecció:	BPU
Observacions protecció:	Catàleg de béns protegits, POUM aprovat 5/6/2020
Accés	Fàcil
Ús actual:	Altres
Titularitat	Privada
Titular:	Ref. Cad.: 6820212DG3562S
Autoria de la fitxa	Adriana Geladó Prat

Data de registre de la ds., 01/02/2020 - 01:00

fitxa:

Data de la darrera revisió: dt., 31/03/2026 - 11:08

Descripció

Edifici entre mitgeres de planta rectangular, amb una terrassa coberta i un pati a la banda posterior, perllongat fins al carrer de la Vinya. Presenta una coberta de teula aràb de dos vessants, amb el carener paral·lel a la façana principal i un ràfec ceràmic sostingut amb una solera de llates disposades en ziga-zaga i mènsules de fusta. Està distribuït en planta baixa i tres pisos, amb la façana principal orientada a llevant. La composició de la façana és perfectament simètrica en els pisos superiors, tot i que la planta baixa trenca aquesta harmonia. Aquest nivell presenta dos portals i una finestra d'obertura rectangular, amb els emmarcaments arrebossats amb el mateix revestiment que cobreix la resta del parament. Destaca el marxapeu de pedra de la zona. Al primer pis, en canvi, destaquen dues finestres rectangulars amb els brancals bastits amb carreus de pedra, les llindes planes monolítiques i els ampits motllurats. Ambdues llindes estan gravades amb l'any 1786 i una creu llatina central damunt del calvari. Al mig d'aquestes obertures hi ha una creu llatina anclada al parament. Les dues plantes superiors són fruit d'una ampliació de principis del segle XX. A la segona planta hi ha dos finestrals rectangulars amb els emmarcaments en relleu arrebossats, que tenen sortida a un gran balcó corregut amb la llosana motllurada i la barana de ferro treballat. Al tercer pis, en canvi, hi ha quatre finestres d'arc de mig punt agrupades en parelles, amb l'emmarcament en relleu també arrebossat. Una gran cornisa motllurada recorre la divisòria entre aquests dos nivells i, alhora, dues franges verticals emmarquen el parament lateralment. La part més destacable d'aquestes dues plantes, però, és la decoració del parament. Consta d'un revestiment lliscat pintat de color rosa i decorat amb cintes de color ocre entrelaçades al costat de les obertures i als extrems del parament. A la planta superior destaca un medalló central decorat amb motius vegetals encerclant l'any 1909. El parament principal compta amb un revestiment arrebossat i pintat amb un to groguenc en els pisos inferiors. Les obertures dels pisos centrals estan protegides amb porticons de llibrets de fusta. A l'interior es conserven els sostres embigats de fusta i les parets bastides amb maons ceràmics manuals. També es conserven alguns paviments de mosaic hidràulic, decorats amb motius geomètrics.

Observacions:

Altres noms relacionats amb l'edifici: can Liró. Sota el balcó de la segona planta hi ha una placa rectangular metàl·lica força degradada, amb el nom i el símbol de la companyia d'assegurances La Unión y el Fénix Español, fundada a finals del segle XIX i en funcionament fins als anys 90 del segle XX.

Història

L'edifici es coneix amb el nom de can Liró en referència a la casa pairal de la família Serrallonga. De fet, aquest renom està documentat a Sant Hipòlit des de mitjans del segle XVIII i fins a mitjans del XX. Durant un temps, també s'anomenava Liró al conjunt d'habitatges adjacents a la casa principal (actualment desapareguts), els quals eren propietat d'Enriqueta Serrallonga fins als anys 60 del segle XX (en morir sense descendència foren donats al bisbat de Vic). Aquests habitatges eren coneguts amb els noms de can Careto, can Garriga, ca la Manela, ca l'Oller i can Trabal. A la planta baixa del conjunt d'habitatges hi vivia en Joan Barber i la seva dona, procedents de Vic. Des de principis del segle XXI i fins l'any 2012, l'edifici va ser la seu de la Casa Museu del Voltreganès, traslladada a Vinyoles (municipi de Les Masies de Voltregà) en aquella data. En l'actualitat, a l'edifici hi ha un restaurant conegut com a can Liró. Segons les informacions

obtingudes, la creu present a la façana principal de l'edifici indica que és una de les estacions del Viacrucis celebrat per Setmana Santa.

Bibliografia

ANGLADA I ARBOIX, Emília (2008). Noms propis del Voltreganès. Vic: Eumo Editorial, Centre d'Estudis del Voltreganès, p. 42, 61, 69, 71, 77, 90-91, 126. CASTANYER, Assumpta; ANTOLÍN, Aitor (2010). La vida quotidiana al Voltreganès. Des de l'any 1700 al 1950. [Sant Hipòlit de Voltregà]: Casa Museu del Voltreganès, p. 13-14. Guia de museus i col·leccions d'Osona. Vic: Consell Comarcal d'Osona, 2010. SERRALLONGA, J.; CROSAS, C.; CASAS, P.; SERRA, L. (2014). Sant Hipòlit de Voltregà, l'empenta d'un poble. Vic: Ajuntament de Sant Hipòlit de Voltregà, Eumo Editorial, Museu del Ter, p. 98. SERVEIS TÈCNICS MUNICIPALS (2019). "Catàleg de béns a protegir". Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Sant Hipòlit de Voltregà. Document per a l'aprovació definitiva, setembre 2019. Codi identificador: 04.03.EA.

